

Sexe, carícies i connexions després de parir

«*El postpart és una mena de tsunami que et deixa la vida de cap per avall: és comprensible que costi trobar el moment de mirar la parella*»

Hi ha molt poca informació sobre sexualitat durant el postpart i la majoria fa referència a quant de temps has d'esperar fins a poder practicar el coit, que sembla l'única pràctica sexual digna de ser esmentada. No només és informació sobre tota la resta de pràctiques, el que falta: es parla poc de les emocions, la sensualitat, les ganes. Afortunadament, fa un temps que algunes divulgadores fan un esforç per obrir el meló de sexe i postpart, i això ajuda moltes dones a sentir-se menys soles en un moment crític de la vida.

Una idea que he anat trobant als seus articles, però, no m'acaba de quadrar. Diuen que la necessitat de carícies i intimitat està satisfeta pel contacte amb la criatura, i que això fa que moltes mares acabades de parir no tinguin ganes de tenir relacions sexuals amb les seves parelles. Em sembla pertorbador equiparar les relacions sexo-afectives entre adults amb la intimitat física que es té amb els infants; la sexualitat compartida entre persones adultes conté (o hauria de contenir) uns components de desig mutu i recerca compartida del plaer que de cap manera es troben en altres contextos. Però, deixant això de banda, aquesta és una visió força limitadora de la sensualitat; presenta la necessitat de contacte físic com si fos un got que s'omple, i que és igual qui l'ompli. També és força monocentrista; no té en compte el fet que les ganes de connexió i contacte no són finites. Per molt amor i contacte que intercanviï amb les meves criatures, hi ha més gent amb qui necessito establir connexions emocionals i físiques. La gent que té relacions sexo-afectives amb més d'una persona ho sap perfectament: l'amor, el desig, no són limitats. El que és limitat és el temps.

El postpart és una mena de tsunami que et deixa la vida de cap per avall. Si hi ha dies que no tens temps ni de dutxar-te, perquè tens un *gremlin* enganxat al pit o al coll vint hores de vint-i-quatre, és comprensible que costi trobar el moment de mirar la parella. El més habitual és que l'estona que podries dedicar a fer l'amor prefereixis dormir. D'altra banda, un aspecte que aquests articles no solen esmentar és la corresponsabilitat. En el cas de les persones heterosexuales, fins i tot les parelles que es repartien les tasques de casa de manera més o menys equitativa, quan tenen fills la balança es desequilibra contra les dones. No és que elles cuidin les criatures i ells no, és que elles passen a fer també gran part de les tasques que fins llavors feien els seus companys. Hi ha un estudi que explica que les parelles que es reparteixen millor les tasques de casa tenen una vida sexual més activa i més satisfactòria. És evident que sentir-te sola davant la muntanya de coses que cal fer i en què cal pensar quan neix una criatura (que havies decidit tenir amb un altre adult responsable) no és gaire afrodisíac.

I, és clar, també hi ha el dolor o la por al dolor en la penetració. Si l'única possibilitat de relació sexual que existeix dins la teva parella és la que té el coit per objectiu inevitable, i tens por que et faci mal perquè no fa gaire que t'ha sortit una síndria pel cony, el més normal és que intentis posposar el mal tràngol. Per no parlar de la pressió estètica: has parit, el teu cos no s'assembla gens al de la darrera actriu que ha aprofitat que era a la sala de parts per fer-se una liposucció, i per si et faltava alguna cosa per sentir-te la persona menys sexi de l'univers, portes un pijama vell tacat de llet, mocs i baves.

En definitiva, hi ha explicacions molt més plausibles per a la falta de líbido durant el postpart, menys limitadores que la idea que tenim una necessitat de connexió física determinada i que és igual qui la cobreixi. Si durant el postpart no tens ganes de connectar amb la teva parella, potser és que abans de res cal solucionar algunes qüestions pràctiques.

